

Moje obraćenje

Kamo ?

Moja lutanja

BEZ ORIJENTACIJE ?

Čini se, da nikada u povijesti ljudskog roda nije vladala veća zbrka ideja nego danas. Svijet je kobno podijeljen i posvađen. Ljudi dobre volje i najboljih namjera nastoje da spase svijet. Ima na svijetu i demagogije i lukavosti... ali ima, bez sumnje, i mnogo iskrene želje za mirom i dobrom ljudi. Pa ipak u svijetu vidimo veliki Babilon ideja. Svatko se smatra jedinim spasiteljem svijeta. A često su to ideje i nazori skroz oprečni. Kako je to moguće? Zar je tako nestalna ljudska misao? Komu ćemo vjerovati? Za kim poći?

Danas u XX vijeku neprestano se govori o potpunom uništenju svijeta. O tome se nisu usudili misliti ni najmračniji vjekovi ljudske povijesti.

»UZDANICA SVIJETA«

Prošle godine održan je u Parizu prvi internacionalni kongres pedopsihijatara s temom: Kriminal maloljetnih. Taj fenomen se u Engleskoj zove tedi-bojz, u Francuskoj bluzon noar, u Njemačkoj halpštarke, u Italiji tepisti, u Poljskoj huligani, u SSSR-u stiljage... To je najteža društvena bolest mnogih zemalja. Mladež bez ideala,

opsjednuta instinktom rušenja, erotskog iživljavanja i kriminala. Pred neko vrijeme smo čitali o užasnom divljanju mladića i djevojaka u jednoj od najnaprednijih zemalja u Evropi, u Švedskoj. U svijetu su u stalnom porastu.

Činjenice i brojke iznesene na kongresu upravo su zaprepašćujuće.

Na mlađima svijet ostaje. Zar na takvima?! Je li to uzdanica svijeta u XX vijeku?

ORIJENTACIONA TAČKA

Dva mladića, nevješti moru, uzeli nečiju lađu i otisli se noću na pučinu, u avanturu. Nakon pola sata nespretna veslanja izgubili su obalu iz vida. Nisu imali busule; nisu znali za orijentaciju po zvijezdama; obale nisu više vidjeli. Kako dalje?

Jedan od njih se sjetio: pa nemamo se što misliti. Gledajmo ravno u pramac (provu) broda i vozimo naprijed. Pogreška je isključena.

Doista! – prihvatio je drugi.

Veslali su uvjereni da je za orijentaciju na moru dovoljno gledati u jednu tačku na brodu. Ali ...nakon par sati, već prilično iscrpljeni, ugledali su kopno. Što je to? Zar već na cilju? Je li moguće?

Jao! Pa mi smo opet došli na mjesto od kuda smo se uputili...

To je tragična pogreška ljudi od početka rješavanja smjera života. Ne znaju pronaći jednu stalnu tačku, prema kojoj bi se orijentirali. Traže je na zemlji a sve »tačke« na tom svijetu su pokretne. Nema tu jedne stope, na koju bi čovjek mogao stati a da se i dalje ne kreće, jer zemlja se kreće. Panta rei (sve teče, sve se mijenja), kazali

su stari. To je sudbina ljudske misli. Ne može doći do ničega stalna, ona neprestano teče, mijenja se, nove misli obaraju stare... i tako uvijek, dokle god se čovjek oslanja na samog sebe – na čovjeka. Njemu treba čvrsta tačka izvan čovjeka, čvrsta tačka izvan broda.

Daj mi čvrstu tačku izvan zemlje i pokrenut ću zemlju koja lebdi u zraku... Ali te tačke nema na zemlji. Ljudska misao luta. Povijest filozofije jest povijest ljudskih zabluda. Filozofi i ideolozi svih vjekova upirali su prstom svaki u sebe i smatrali se orijentacionom tačkom svijeta. Sve te tačke neko su vrijeme izgledale čvrste, a onda ih nove poljuljale i zbrisale. Neprestano lutanje u krugu.

Mi smo išli putem. Put je bio dug.
Kasno opazismo, da je taj put krug.
(Tin Ujević)

Samo je jedna čvrsta tačka. Samo ona može poslužiti za sigurnu orijentaciju. A ona se nalazi izvan broda, izvan svijeta. Ta jedina orijentaciona tačka došla je s neba u objavi Isusa Krista. Svijet se i dalje okreće, nove ideje obaraju stare, nove misli zamjenjuju prijašnje. Samo Kristov križ stoji. Orijentaciona tačka svijeta.

NA VRH TRIGLAVA

Dalmatinci planinari! Tko je to čuo i vidio? Pa ipak...

Uputili smo se iz Mojstrane. Prenoćili smo na Kredarici, a onda ujutro rano na vrh Triglava. Bilo je i malo magle, ali oznake su nas sigurno vodile pravim putem. Malo bezbrižni nismo na njih dovoljno pazili, i nakon jednog dijela puta nai-

đemo na oznaku, koja je pokazivala Kredaricu u onom smjeru, kamo smo mi išli na vrh Triglava. Obratan smjer. Pogledali smo se začuđeno. Trebalo je priznati pogrešku, povratiti se natrag, da dođemo na pravi put. Ali, to nam se činilo teško. Izabrali smo lakše »rješenje«.

Jedan od nas uhvatio je putokaz i okrenuo ga: ova je oznaka sigurno krivo postavljena! Produžili smo dalje, iako s nekom sumnjom u duši. Nakon nekog vremena, već dosta umorni, ugledali smo mjesto vrh Triglava dom na Kredarici, odakle smo se tog jutra rano uputili. Sada je već bilo jasno, da smo pogriješili, ali i kasno, da toga dana dođemo na vrh Triglava. »Mi smo išli putem. Put bio dug. Kasno opazismo da je taj put krug«.

Bog je naš putokaz. Prema njemu se mora čovjek ravnati. Kada se naši putevi ne poklapaju s njegovim, moramo se prema njemu ispraviti dok je na vrijeme. Misije su za to prikladno vrijeme

VJEROVAO SAM U ZNANOST...

Bernard Shaw, poznati dramatičar, inače ateist, u jednoj svojoj drami preko jednog lica kaže:

»Znanost, u koju sam vjerovao doživjela je bankrot. Njezine priče bile su gluplje od svih čudesa, koje pričaju svećenici. Mjesto da širi svjetlo, znanost je širila laž, a njezini savjeti, da dođe do hiljadugodišnjeg kraljevstva sreće, konačno su završili samoubojstvom Evrope. Ja sam vjerovao u znanost jače nego i jedan vjerski fanatik u svoje praznovjerje. Radi te znanosti pomogao sam rušiti vjeru miliona molitelja u hramovima tisuću religija. A danas pogledajte na mene i vidjet ćete tragediju bezbožnika, koji je izgubio svoje uvjerenje«.

Vjerovao je u znanost. Doživio je dva svjetska rata i vidio je, što je uradila znanost, koja zna a nema srca, dobrote.

Znanost je na mnogim područjima svoje djelatnosti postala ropkinja grube sile.

U sv. misijama pokaži nam, Isuse, sjaj i ljepotu tvoje istine.

RAZGOVOR U PROLAZU

— Zar nisi jučer slušao onu propovijed? — upitao je mladi svećenik studenta u razgovoru na ulici.

— Ne ja ne idem više u crkvu.

Ti da ne ideš više u crkvu?!...

— Da, već godinu dana nisam bio tamo.

— Možda pogađam zašto, ali me interesira, na koji si način »obračunao s Bogom«. Naime, čini mi se, da si bio religiozan.

— O ne, velečasni, ja nisam prekinuo s Bogom. Ja samo ne vjerujem više u Boga kakvoga propovijedaju svećenici. Ja imam svoga Boga.

Njegov pratilac, koji je do tada šutio, umiješao se:

— Možda misliš reći: svoga idola? — Jer božanstvo, koje ljudi stvaraju po svojim željama naziva se idolom, a ne Bogom.

Nešto je prekinulo diskusiju, i razišli su se. U Svetom pismu stoji pisano: Tada reče Bog: Načinimo čovjeka na sliku i priliku svoju... I bi čovjek. Današnji čovjek htio bi stvoriti Boga na sliku i priliku svoju — i stvori idola.

SOS

Grijeh je od anđela napravio vragove.

Grijeh je od čovjeka kralja napravio sirotu.

Po grijehu dođe smrt na svijet.

Papa Pijo XII rekao je: Najveći grijeh današnjeg vijeka jest, što ljudi gube osjećaj grijeha.

Grijeh je muha, koja nam neprestano dosađuje. Neprestano je treba tjerati. Kad vidimo, da bolesnik ne tjera muhe sa svoga lica, znamo, da mu je blizu kraj. Kad se čovjek ne opire grijehu, on je blizu duhovne smrti.

»Primi bijelu haljinu i ponesi je neokaljanu pred sud Gospodina našega Isusa Krista«. Te riječi mi je upravio svećenik na sv. krštenju. Da li danas moja duša izgleda kao bijela haljina? Nije li možda zaprljana blatom grijeha?

»Primi goruću svijeću...« svjetlo vjere. A ja sam postao bijedni lutalac stramputicama života.

Pod Sinajem Izraelci su sklopili s Bogom zavjet vjernosti. Malo poslije toga klanjali su se

zlatnom teletu. Bog je teško kaznio prezrenu svoju ljubav.

»Isus je došao da spasi svijet«. Među svoje dođe, i svoji ga ne primiše«. «Jeruzaleme, Jeruzaleme... Koliko sam puta htio skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila i nijesi htio«!

Koliko puta me Bog zvao iz moje nevjere, a ja nisam htio...

Nije li već posljednji čas?

Anđeoski je: ne sagriješiti.

Ljudski je: sagriješiti, uvidjeti pogrešku i pokajatl se.

Đavolski je: sagriiešiti, vidjeti pogrešku i u njoj ustrajati.

I SOTONA ĆE DOĆI NA MISIJE

I sotona će doći na naše misije. Čudite se? Ja bih se čudio, kada ne bi došao. Dođe svaki put, na svake misije, pa će sigurno doći i na naše.

Dakako, doći će kamufliran, po svom starom običaju. Ali opet ne onako previše po starinsku kao u doba Eve. On će doći u najmodernijem kroju, s »dobronamjernim« izgledom i privlačivim riječima.

No čemu će sotona doći na misije? Zar se i on misli obratiti. Ni najmanje! On ne želi sebe obratiti, nego nas odvratiti. Odvratiti od svetih misija i njihovih dobrih plodova. Sve će poduzeti, da nas odvrati od slušanja riječi Božje,

od ispovijedi i dobrih odluka. Eto, zato će i on doći na misije.

Oholici će reći: Pa što će tebi misije? Ti si pošten čovjek, bolji od onih, što »ližu oltare«. Nemaš zašto da se ispovijedaš? I čemu da ti drugi soli pamet?

Gramzivome će sugerirati: Zašto da gubiš vrijeme u crkvi? Ili ćeš tamo što zaraditi? Još ćeš možda doći u napast da dadeš milostinju! Nije li bolje, da se latiš korisnijeg posla.

Mekoputniku će šaputati: Zašto svoje večeri ne provedeš ugodnije i zabavnije? Čekaju te prijatelji i prijateljice, a ti ćeš se zabiti, kao kakva baba, u crkvu?

Prijateljima čaše će sotona za vrijeme misija dočaravati opojnost i slatkoću pića, ali ne će istupati sam, nego će se kriti iza leđa vinske braće.

Slabićima u vjeri đavao će baš onda davati »prijateljske« savjete: nije pametno, da se izlažeš. Pazi da te tko ne vidi. Ne istrčavaj se. Bolje ti je da ostaneš kod kuće. Zašto da se kome zamjeriš?

Lijenčinama će biti teško i dosadno dolaziti svaki dan u crkvu. Pa još ako bude studen ili kiša! A tko će stajati na nogama cijeli sat! A pogotovo, tko će čekati na red za ispovijed i pričest!

No sotona se ne će ograničiti samo na lijepe riječi i savjete. On će i raditi. Za vrijeme misija on će zaposlenima naći još više posla, domaćicama više briga, mladićima zabava, djevojkama plesova, a djeci priredbi i filmova. On će nastojati da svakome nađe neku zapreku ili zgodnu izliku, da ne pođe u crkvu.

Najubojitije oružje, kojim će operirati, jest — ljudski obzir. Šta će reći ljudi, kad vide, da i ja idem u crkvu?

A što će reći Bog, kad vidi, da ne idem?

Na misije nas zove Bog. Od misija nas odvraća đavao. Komu ćemo privoljeti?

»SKUPI LIJEČNIK«

Francuski odvjetnik Henrik Lassere nalazio se pred potpunom sljepoćom. Bio je očajan. Nikakav lijek niti ijedan liječnik nije mu više mogao spasiti vid. Prijatelj mu je savjetovao da se uteče Gospi Lurdskoj. Govori se o mnogim čudesnim ozdravljenjima. Lassere je bio daleko od vjerskog života, iako nije mogao zanijekati neke poznate čudesne činjenice iz povijesti Lurda. U svojoj duševnoj borbi ovako je rezonirao:

Meni nije lako biti Gospin ozdravljenik. Volio bih i najskuplje liječnike platiti i ozdraviti nego da me Gospa ozdravi. Liječnike bi platio i ostao slobodan da živim kako me volja. A Gospu je teško platiti. Ako me ona ozdravi, morat ću se obratiti i početi živjeti sasvim novim životom. A to meni nije lako...

Znamo kako je svršilo. Poslali su mu lurdsku vodu. Krzmao se, a onda je oprao oči i najedamput ozdravio. Zahvalio je Gospi, sjeo i čitao cijeli sat kao najzdraviji. On joj je doista pošteno platio. Sve svoje sile je njezinoj slavi posvetio i napisao 6 krasnih knjiga o Lurdu.

O, kad bi ljudi htjeli pasti na koljena! Koliko milosti Bog nudi!

MAJKA KOJA OPOMINJE, ZAKLINJE I PLAČE

Pred više od 100 godina u Lurdu se Gospa ukazala. Pozvala je svijet na molitvu i pokoru. »Pokora, pokora, pokora.« Svoja ukazanja potvrdila je brojnim čudesima. Kroz više od 100 godina ta čudesa nisu prestala. I danas se događaju. Uz najsavremenije metode i sredstva ispituju čudesna ozdravljenja liječnici iz cijeloga svijeta. Vjernici i nevjernici. Činjenice se nedvojbene. To je silna obrana naše vjere. Bedem!

A kad svijet nije poslušao Majčine opomene, Majka je svijet počela moliti i zaklinjati, da se ostave grijeha, da se obrate... Bilo je to u Fatimi 1917 godine. Svoja ukazanja potvrdila je čudom na suncu, koje je vidjelo preko 60.000 ljudi. »Molite sveti ružarij!... Činite pokoru!... Prestanite grijesima vrijeđati Gospodina, koga ste već i onako previše vrijeđali... Molite se i žrtvujte za obraćenje grešnika!...«

A kad svijet nije poslušao ni Majčino zaklinjanje, onda je dobra Majka plakala. Plakala je pravim ljudskim suzama njezina prilika u Sirakuzi na Siciliji 4 dana, od 29. VIII do 1. IX 1953 godine. Gospin relijef je plakao na prekide četvrt ili pola sata. Neko vrijeme bi prestao, pa bi opet suze počele teći. To se događalo pred hiljadama ljudi. Oni su suze gledali, dirali, pamukom kupili... Događaj su fotografirali gotovo svi sirakuški fotografi. Na stotine su ispitanih svjedoka pod zakletvom poslije sve potvrdili. Svjedočanstva su snimana magnetofonom i prenošena preko američkog radija.

Znamo zašto majka plače. Kad ne pomaže opomena i zaklinjanje majčino srce plače. Strepi nad zlom koje djeci prijeti.

Daska spasa

Noću dne 7. siječnja o. g. naš brod »Šabac« potonuo je nedaleko Dovera u kanalu La Manche, nakon sudara s engleskim brodom »Dorington Court«. Od 33 člana posade, koliko ih se nalazilo na brodu, spasila su se petorica. 28 članova posade našli su smrt u hladnim valovima La Manchea. Zaista teška nesreća! Ali, da su neki od njih te kobne noći, u toj hladnoj vodi našli dasku ili nešto slično, da se uhvate, to bi im donijelo spas.

Zar mi svi nijesmo slični brodolomcima, koji tonemo u svojim vlastitim grijesima? Ali mi svi imamo, ako hoćemo, dasku spasa. Ta daska spasa jest sv. ispovijed. Nju je Isus ustanovio, da možemo izbjeći potapljanju, vječnoj propasti.

Brate, sestro! Možda se i ti nalaziš u duhovnom brodolomu? Topiš se u svojim grijesima, koji

te vuku prema vječnoj propasti. Uhvati dasku spasa — sv. ispovijedi. Kao što bi bio nerazborit onaj utopljenik, koji bi odbio ponuđenu dasku spasa, tako je svaki kršćanin nerazborit, koji ne prihvati duhovnu dasku spasa — sv. ispovijed.

Shvatio je vrlo dobro važnost sv. ispovijedi, ove duhovne daske spasa, dr. Lars Eskeland, poznati norveški naučenjak. God. 1927. novine su javile, da se taj poznati naučenjak obratio od protestantizma na katoličku vjeru. Od prijatelja upitan, koji su ga razlozi naveli, da učini taj korak, odgovori: »Da nađem jednu Crkvu, koja će mi najbolje predočiti najuzvišeniji ideal, Isusa, i koja će mi dati mir duše«.

I drugi razlog: »Želio sam primiti sakramenat, u kojem će mi biti oprošteni grijesi, ispovijed, a toga nalazim samo u Katoličkoj crkvi. Vjerujem, zaključuje, da sam dobro riješio veoma važni problem svoga života.

Što bismo rekli o utopljeniku, kojemu pružamo ruku da se spasi, a on je odbija i utapa se?

Čega se bojiš na ispovijedi? Onaj Isus, koji je za života svakome opraštao, sjedi u ispovjedaonici u osobi svećenikovoj. Da si veći grešnik od Marije Magdalene i preljubnice, da si raskalašenije provađao život nego rasipni sin i razbojnik na križu, i tebi će sigurno — uz iskreno kajanje i odluku — Isus preko svećenika reći riječi oproštenja: »Tvoji su grijesi oprošteni. Idi u miru«.

ISPOVIJEDILA SAM SE KOD O. PIJA

Bio je to događaj, koji je izmijenio moj život. Stigmatizirani sluga božji katkada čita dušu i otkriva njezino pravo stanje.

— Kad ste se posljednji put ispovijedili?

— Oče Pijo, pred desetak dana, za prvi petak.

— Ali ja vas pitam, kad ste se posljednji put dobro ispovijedili?

Zapela mi je riječ u grlu. Vidjela sam, da mi je o. Pio zavirio u dušu, i dok sam zbunjeno mislila, što bih odgovorila, on je rekao:

Vi ste se posljednji put ispovjedili pred 10 godina, kad ste rodili svoje drugo dijete. Od tada ste, ne hoteći više imati djece, živjeli nenaravnim bračnim životom...

Ali, oče Pio, moj župnik me to nije nikada pitao.

On će za sebe Bogu odgovarati... a vi ste znali, da je Bog u braku blagoslovio samo ono, što je u skladu s naravi...

Da, mislila sam da tako mora biti, a trajno sam varala sebe i Boga...

Primila sam pouku i pokoru. Bila je to ispovijed, koja je doista izmijenila moj život.

ŠTO TREBA IZMIJENITI?

Moj prijatelj naručio cipele kod postolara. Majstor mu je uzeo mjeru i rekao, da će cipele biti gotove do nekoliko dana.

Kad su cipele bile gotove, majstor ih je poslao po šegrtu mojem prijatelju. Kadli eto nesreće. Ovaj ih nije mogao obuti: bile su kratke. Dao ih je sestri, da ih odnese natrag, što je ona i učinila.

– Majstore, cipele ne vrijede. Premalene su.

– Nije istina, dodao je spretno majstor s malo šale i s malo »furbarije«. Cipele su tačne, a njemu je noga malo prevelika...

– Ma kako noga prevelika? Ta ne ćete valjda reći, da on mora malo noge odsjeći da bi mogao cipele obuti...

Mnogo puta se sjetim ovoga odgovora kad kršćani mijenjaju Božje i crkvene zapovijedi, da ne bi morali promijeniti sebe. Kad netko živi u nezakonitom braku pred Bogom, onda kaže, da bi crkva već jednom mogla izmijeniti svoj stav i dozvoliti razvod braka. Trebalo bi izmijeniti Isusove riječi: »Što je Bog združio, čovjek neka ne rastavlja«, da ne bi on morao raskinuti nezakonitu vezu. Treba odrezati nogu, da ne bi trebalo popraviti cipelu. Drugi ne ide u crkvu, jer takvo je vrijeme, trebalo bi da i Crkva shvati... A Isus je rekao: »Tko se mene odreče pred ljudima, odreći ću se i ja njega pred Ocem mojim«. Hoćemo li mijenjati Isusove riječi ili naše držanje, u kojem se ne vidi, da smo Kristovi? Hoćemo li odrezati nogu ili popraviti cipelu?

Isus nije govorio samo jednoj generaciji. On je govorio za sve vjekove. Njegove riječi ne podliježu hirovima mode, koja samu sebe svake godine obara. Moda kaže da ove godine ne valja ono, čemu su se ljudi prošle godine klanjali. Sv. Pavao govori, da će sve proći i ostarjeti kao haljina, a riječ Gospodnja ostaje do vijeka. Ona je mjerilo, prema kojem se mi moramo ravnati. Cipela se pravi prema nozi. Ako nije tačna, treba cipelu mijenjati, a ne nogu. Ako naš život nije u skladu s Evanđeljem, naš život treba mijenjati, a ne Evanđelje.

BOŽE, VIDIŠ LI? ČUJEŠ LI? ZNAŠ LI?

Vidiš li, Bože, naš poganski život? Naše potresene obitelji, bračne nevjere, djecu ubijenu nerođenu, golotinju na plažama, filmu, revijama, izlozima, ulicama, zabavama? . .

Čuješ li, Bože, naše psovke? Kada psujemo ime tvoje, srce, rane, krv i tijelo tvoga Sina? Kada psujemo najgnusnijim pogrdama Najčistiju među stvorenjima? Čuješ li, Bože? . .

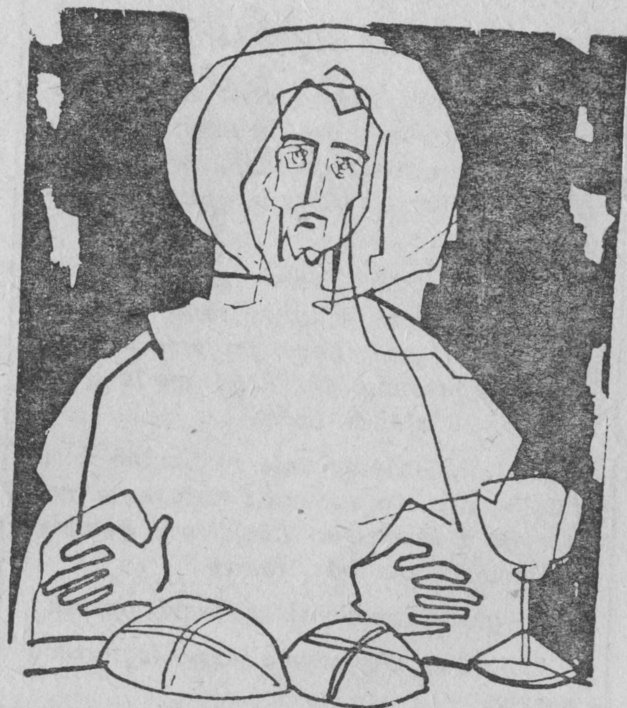
Znaš li, Bože za naše razbludne misli i želje, za naše zablude i mržnje, za nepravde i krađe, za ubojstva i nemire, za atomske bombe i ratove? . .

Ne gledaj, ne slušaj, zaboravi, oprosti!

"Milosrđe Gospodnje što ne izgibosmo sasvim."

OČE, MAJKO, MLADIĆU, DJEVOJKO . . .

U sv. misijama nemojte nikako ispustiti staleške propovijedi. One su za svakoga posebno važne.

PRIJATELJ ME ZVAO NA GOZBU

Susreli smo se baš u gužvi na ulazu u autobus. Čim me ugledao, izletjelo mu je: Znaš, da nisi zaboravio doći na večeru u slijedeću subotu. Ta znaš, koja je prigoda kod mene.

– Ali, Ivo, imat ćeš i previše uzvanika, pa ću ti ja biti nepotrebna briga, k tome nemam ni vremena...

– Ti ćeš mi povećati veselje i zato moraš naći vremena. Jesmo li prijatelji ili nismo?... Nemoj da se posvadimo?

Gužva u autobusu nas je rastavila, nisam prijatelja više vidio. U subotu nisam bio baš raspoložen. Nisam ni otišao na gozbu, na koju me prijatelj pozvao.

Prošlo je od toga desetak dana. Opet smo se slučajno susreli. Bilo mi je i odviše neugodno, kad sam vidio Ivu iskreno ožalošćena i uvrijeđena mojim nemarom. Nisam se uspio opravdati.

– Žalostan sam na te, rekao mi je. Ponizio si prijatelja i prezreo njegov poziv...

– Nemoj se tako žalostiti. Kad god ti što ustreba, javi se.

– Kod pravog prijateljstva podijeljena žalost za pola je manja, ali i podijeljena radost dvostruko je veća. Čovjeku je teško, kad ga napuste prijatelji u žalosti, ali mu je još teže, kad ga napuste prijatelji u radosti, pa mu radost pretvore u žalost.

Otišao sam duboko uvjeren, da je to istina. Prijateljevu radost pretvorit ćeš u žalost, ako ne sudjeluješ u njoj.

Isus je rekao, da mu je radost prebivati sa sinovima ljudskim. Da tu radost poveća, ostao je s nama na trajnoj gozbi pod kruhom svete pričesti. To je njegova radost, da ne bude sam zatvoren u hladnom svetohraništu. On želi malo prijateljske topline u našem srcu. Ne zato, jer je on radi sebe treba, nego zato, da iskru ljubavi u nama podržava i raspaljuje, da se ne bi utrnula, te u našem srcu zavladala tama i studen.

Prijatelj te zove na gozbu, nemoj ga uvrijediti.

»Ja sam kruh živi, koji sam s neba sišao... Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će do vijeka

... Ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi.«

KRUH ŽIVOTA

Gdje god postoji katolički svećenik, i bilo koja crkva, pa makar izgledala kao koliba, tu postoji svetohranište, i u njemu prebiva najveći dobročinitelj čovječanstva. On je spasio cijeli svijet, ne samo one, koji su živjeli u njegovo vrijeme, nego sve do konca svijeta, ali je htio uvijek biti uz nas. Htio je, da budemo uvijek svjedoci njegove velike ljubavi prema nama. Zato se dao zatvoriti u svetohraništa, da bude Utamničenik ljubavi.

Ali nije htio da bude samo uz nas: htio je i nešto više: da bude naša hrana. Sam veli: »Zaista vam kažem, ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi« (Iv. 6, 53). Ne uživati dakle tijela Gospodnjega, znači isto što i smrt duše. I obratno govori Isus: »Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni, i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan« (Ib. 54). Tko bi se uopće usudio i pomisliti, da Isusa, Boga svoga, primi u svoju dušu? Da smo čistiji od anđela, svetiji od Djevice Marije, ne bi bili dostojni, da ga primamo, da on sam to nije naredio.

Prvi kršćani su vrlo dobro shvatili, što za njih znači Euharistija, i koja je njihova dužnost prema njoj. Zato su se svaki dan sastajali na lomljenje kruha, kao što čitamo u Djelima apostolskim: »I svaki dan bili su jednodušni u hramu, i lomili su kruh po kućama, i primali hranu s radošću i priprosta srca« (Dj. Ap. 2, 46). Euharistija je bila za njih središte života, davala im je snage u mukama progonstva. Bez Euharistije ne bi bilo ni pobjede kršćanstva.

OBITELJ

STVORČE ŽIVOTA!

Velik si i divan, Stvorče ljepote!

Divnu i krasnu dao si nam majčicu Zemlju. Išarao si je planinama i dolinama, rijekama i morima. Resiš je zelenilom bilja, šarenilom cvijeća, bjelinom snijega. Budiš je rumenilom zore, griješ i hraniš toplinom sunca, uspavljuješ opojnim rujem sutona i pokrivaš čarobnim plaštem zvjezdanih noći.

Ali Ti znaš, da nema ljepote bez života. Život je najveća ljepota. Zato si tako mudro oživio majčicu Zemlju cvrkutom ptica, zujem kukaca, gmizanjem guštera, plivanjem riba, rikom životinja. Oživio si njezine livade mirisom ljubičice, lugove pjevom slavuja, planine brundanjem medvjeda, mora čudesnim svijetom riba.

Velik si i dobar, Stvorče Života!

Ali Ti najbolje znaš kako je ništavna materija bez duha, život bez uma, ljepota bez srca. Zato si obdario Zemlju duhom, umom i srcem. Učinio si je kolijevkom Čovjeka. Iskra čovječjega života zapalila se na plamenu Tvoga božanskog Života. Čovjek je postao odraz Tvoga uma i duha, a krštenjem je postao Tvoje dijete. I tako je Zemlja postala kolijevka Tvoje djece.

Velik si i mudar, Stvorče čovjeka.

Čovjek je ono najveće u Svemiru, što si htio. Njemu si povjerio baklju života na Zemlji, njega si izabrao za svoga saradnika u stvaranju. Život je ljudski ono, što hoćeš. Iz ljubavi si ga darovao, ali uz časnu dužnost — da ga predajemo drugima, da neugasivo plamti do u vječnost.

Ali što se događa, o Stvorče života? Treba li da Ti o tome pričam, Sveznajući?

Ne gledaj, Gospodine, po ulicama u kasne sate! Oni mladići, nabreklih očiju i modrih podočnjaka, — to su moja braća... One blijede ispijene djevojke (ruž im samo povečava rugobu) — to bi imale biti buduće majke. Skršeni, okaljani životi. Uvenula divna mladost. Bijele čiste godine djetinjstva bačene na smetište.

Okreni lice svoje, o Gospodine! Domovi su postali grobovi, a roditeljke moriteljke. Herodi prazne naše kolijevke, a Herodice im same pružaju djecu. Smiluj se, Oče, na majke, koje su oskvrnule svoje sveto ime.

Što da Ti više govorim? Ti sve znaš. Poznaješ dobro zapuštenu djecu bez očinskog zagrljaja, razorene brakove, ugašena ognjišta. Znaš, da su se dosad ubijali i trovali samo dušmani i protivnici,

a sada, eto, ubija se i vlastiti porod. Ti znaš, da nijedna životinja ne ubija svoj porod.

N i j e d n a ž i v o t i n j a ! Samo čovjek... Jesmo li mi više uopće ljudi?

Stvoritelju, oprosti! Daj, da opet postanemo ljudi i kršćani — Tvoja djeca! Oče života, oživi naša ugašena ognjišta!

DVIJE NAJOPASNIJE EKSPLOZIJE

Svijetu prijete dvije eksplozije. Prva nastaje od razbijanja najmanje čestice materije — atoma. Kad se on razbija, oslobađa se silna razorna moć. Svijet pred njom strepi. O njoj se neprestano govori i piše.

Druga strašna eksplozija nastaje od razbijanja osnovne stanice društva — obitelji. Kad se obitelj razbija, razvija se silna razorna moć na području morala. Razvedeni čovjek i razvedna žena postaju napast za okolinu. Traže sreću zavodeći druge. Dijete bez topline roditeljskog odgoja, kao ptić izbačen iz gnijezda, ide u život s opterećenjem, kojim će unesrećivati sebe i druge.

LJUBAV JE VATRA

Kaže se, da svako obogaćenje vuče za sobom neko osiromašenje. Dobili smo štednjake, ali smo izgubili lijepu, simpatičnu i idiličnu vatru na ognjištu. Današnji mladi naraštaj jedva da je može zamisliti.

Lijepa je vatra u kući. Ona nas grije, ona nam svijetli, ona nas veseli... Ali treba paziti, gdje i kako ćeš ložiti. Ona ti može zapaliti kuću. Lijepa je, a opasna je.

Jesi li kada promislio, koliko joj je slična mladenačka ljubav? I ona nas grije, i ona nam svijetli, i ona nas veseli. Ali isto tako treba paziti, gdje se smije mladenačka ljubav zapaliti. Opasna je. Ona, neuredno zapaljena, može zapaliti i uništiti tvoju sreću.

Mladiću! Djevojko! Pazi na ljubav kao na vatru!

OPREZ KOD GRADNJE

Čitao sam negdje, da se dogodila nesreća pri gradnji jedne tvorničke hale. Pukao je jedan betonski nosač, dio zgrade je pao i usmrtio nekoliko radnika dok su skidali armaduru. Istraga je ustanovila, da je bila nepropisna doza cementa i manje željeza nego je inžinjer predvidio. Graditelji nisu poštivali nacrt inžinjera. Smatrali su da su pametniji od njega.

Vrhovni Inžinjer Svemira i nas ljudi savršeni je poznavalac naše naravi. On joj je u svojim zapovijedima i u objavi Isusa Krista dao jedino spasavajuće nacrte. On je stvorio čovjeka. On je podijelio cijeli ljudski rod na dva spola. On je usadio čarobnu ljubav u mladenačka srca. On je odredio zakone i granice ljubavi i braka. On vrhovni Inžinjer.

A kad čovjek gradi zgradu obitelji, misli, da nije potrebno tu zgradu tako čvrsto graditi, tako solidno armirati. Kao da i mi sami ne znamo, što treba. Ta mi smo u XX vijeku. Mi ćemo graditi obitelj po našim nacrtima.

A onda nam zgrada na glavu pada. Obitelj **se ruši. Od izvora sreće nastaje izvor nesreće.**

Čuješ li blagdanska zvona?

Djetinjstvo sam proveo u jednom zavodu. Ujutro smo se budili na glas zvona. Mogao sam biti u najdubljem snu, uvijek bih skočio iz kreveta već na prvi zvuk zvona. Nikada, ni jedan jedini dan, nisam prespavao zov zvonca. Uvijek sam ga čuo — moje uši su ga i u snu čekale — i vjerno mu se odazivao.

Obolio sam. Neko vrijeme morao sam odležati u bolničkoj sobi zavoda. Tamo nismo trebali ustajati svako jutro, bili smo u postelji cio dan. Zvono je kao i uvijek, svaki dan u isti sat, zvonilo, ali ne za nas bolesnike.

I što se dogodilo?

Nisam više čuo glasa našega zvonca. Postao sam gluh na njegovu zvonjavu. Premda je zvonce visjelo sasvim blizu naše bolesničke sobice, ipak ga nisam više čuo. Budio je drugove i po najudaljenijim spavaonicama ogromnoga zavoda, ali moga sna nije više mogao probiti.

Razlog je jednostavan: kao bolesnik nisam bio dužan ustati. Zato je moja svijest isključila vezu ušnoga bubnjića sa centrom za sluh. Psihološka, ne biološka gluhoća! Pored zdravih ušiju zvona više nisam čuo. J e r n i s a m h t i o.

I na našim crkvama zvona zvone svaki dan. Duže i svečanije zvone nedjeljom i blagdanom. A da li ih ja uopće čujem? Da li im se odazivljem? Jesam li prekinuo vezu između njih i moje duše? Možda sam upao u vjersku gluhoću?

Zvone zvona, preko njih me Bog zove, a ja ostajem gluh... Sve dobro čujem, osim dragog zvuka blagdanskih zvona. Moja nemarnost i lijenost učinile su me gluhim.

Doskora će opet naša zvona zvoniti, na sv. misije. Pozivat će me, da dođem poslušati riječ Božju. Hoću li opet ostati gluh? D e f i n i t i v n o gluh?

Kome zvono zvoni?

Kršćanima! Meni zvono zvoni.

Ako ga ne čujem, znači, da sam b o l e s n i kršćanin.

Bolji od drugih

Društvo od svojih članova gubi i dobiva prema njihovoj vrijednosti. Nemoj misliti, da si neznatan, bezvrijedan. Vrlo mnogo znači u jednom društvu dobar ili zao čovjek. Jedan bolesnik može zaraziti čitavi grad, ali i jedan karakter-čovjek može polagano izgraditi svoju okolinu.

Zato izgradi sebe! Budi karakter! Ne pripadaš sam sebi, nego cjelini. Kao kršćanin član si sv. Crkve-žive cjeline Kristovih vjernika. Kao čovjek član si svoga naroda. Ali, kakav član?

Neki bogataš dao je sina na sveučilište. Studij mu se učinio predug, pa dođe dekanu fakulteta i reče mu:

»Da li se može malo skratiti? Moj sin želi brže na kraj!«

»Vaš sin može izabrati kraći tečaj«, reče dekan, »prema tome, što želi postati. Ako hoće postati čovjek — da u životu bude n e š t o, onda treba mnogo raditi i truditi. Ako hoće biti n i š t a, onda mu ne treba nego malo i ništa učiti.«

Kada Bog hoće stvoriti hrast, uzme za taj posao 20 godina, a za tikvu dosta su mu dva mjeseca. Hrast ne uzraste noću, niti se karakter izgradi u posljednji čas. Kao vjernik moraš odskakati iznad drugih svojim poštenjem, karakterom i solidnošću na poslu. U te upire oči tvoje društvo. Odgovarat ćeš Bogu za sebe i svoje društvo. Pokaži se, tko si. Budi pošten, budi solidan, budi duhovan.

SITNICA U KARBURATORU

Lijepo sunčano vrijeme izvuklo me malo na šetnju. Tek što sam malo izišao van sela, kad iz daleka opazim nekoga kako uz brijeg vuče vespu.

– Što se dogodilo, Dragane, da ti vučeš nju mjesto ona tebe?

– A eto, jedna sitnica.

– Pa što vodiš računa o sitnici, zajaši ti...

– Zaludu mi je. Evo vidite. Jedna sitnica u karburatoru...

Htio mi je tumačiti zašto je nastao kvar, ali kako se ja ne razumijem u motore, bilo je to suvišno. Shvatio sam da i jedna sitnica može biti tako važna. Još mi reče da ima mnogo takvih sitnica. Ako fali samo jedna od njih, može nastati kvar, da motor ne može raditi. Sve mora skladno funkcionirati, da bi motor radio.

Išao sam dalje i razmišljao, koliko ima kršćana, koji su od svoje vjere izabrali samo ono, što im godi, a odbacili i ne vrše sve ono, što im nije drago. I smatraju se potpuno dobrim kršćanima.

Zar nema 10 zapovijedi Božjih i 5 crkvenih? Ali, ako samo u jednoj »nastane kvar«, ne može se dalje, treba popraviti. A mnogi od nas ne će da znadu ne za jednu nego za više Božjih i crkvenih zapovijedi. Njihov motor treba gurati. Teško škripi.

Zar mi ne idemo liječniku za razne bolesti? Ne samo za tuberkulozu, nego i za rak, i za upalu, i za srčane bolesti... Za svaku! A dovoljna je samo jedna, da nas uništi i onesposobi stroj našega tijela.

Budi potpuni kršćanin. Dovoljan je samo jedan smrtni grijeh, jedna teška mana, prekršaj jedne zapovijedi, da se tvoj duhovni život paralizira, onesposobi.

Misije su generalna reparatura. Sve je očišćeno i podmozano. Čuvaj se kvara. Ne zanemari ni sitnice. Katkada znadu biti sudbonosne.

JESAM LI KVAS ?

Isus je rekao: »Kraljevstvo Božje slično je kvasu, koji uzme žena te ga pomiješa s brašnom, dok sve ne nabuja« (Mat. 13,33.).

Tko je ta žena? Ovdje ćemo reći: sveta Crkva. Tko je kvas? Ovdje ćemo reći: mi kršćani. Po nama mora narasti kraljevstvo Božje.

Što sam do sada u tom pravcu učinio? Jesam li bio kvas?

JESAM LI SVJETLO ?

Na velikom stadionu u Los Angelesu jedne večeri velika masa ljudi čekala je govornika da započne svoj govor. Najednom se ugasi svjetlo, i stadion ostane u potpunoj tami. Kroz megafone odjekne govornikov glas:

Na stadionu je potpuna tama. Ali ja palim jednu žigicu. Svi je vidite. Ni sva tama ovoga svijeta ne može prikriti ovo malo svjetlo. A kad biste i vi svi zapalili svoje upaljače ili žigice?...

Za čas je stadion bio osvjetljen od bezbroj malih žižaka.

Isus nam je rekao, da smo mi svjetlo svijeta. I samo jedan dobar kršćanin je svjetlo, makar i maleno, koje svijetli svijetu. A kad bi svi kršćani

bili svjetlo! Kad bi njihov život bio sjaj poštenja i kreposti! Dobar kršćanin je najbolja propovijed za Isusa.

Jesam li ja svjetlo? Kakva sam ja propovijed ?

ZAŠTO PSUJEŠ ?

Ta znaš, da je psovka strašna uvreda Bogu. Isus je za nas bio na križ propet, a mi smo mu opsovali presvetu krv, srce, rane... A psovati je i nekulturno.

— Znam i sam, da je tako i stidim se što psujem, i toliko puta sam odlučio, da ću se ostaviti, pa mi se čini da je to nemoguće. Ja bih pregorio ne znam što...

— Nije nemoguće! Dapače, vrlo lako i brzo, samo ako bi ti doista nešto pregorio.

— Kako ?

— Evo ovako: Ozbiljno odluči, da ćeš svaki put kad opsuješ, dati siroti 100 dinara. Ako se nitko ne nađe kod tebe, odvoji tu svotu, i kad ti dođe prigoda, daj što si odvojio. Ali svaki put. Budi uvjeren, da ćeš se brzo ostaviti psovke. Jedan moj prijatelj se na ovaj način ostavio psovke nakon dva dana. Prvi dan je platio 700 dinara. Navika je bila strašna, ali i dinari dragi. Kad je navečer učinio račun, vidio je, da je skupo psovati. Još sutradan je platio 100 dinara. To je bilo posljednji put. Preporodio se.

— Dobar je taj recept, samo je malo skup.

— Pa i nije skup. Moglo bi se dogoditi da kod Boga bude i skuplje plaćena psovka pokorom u čistilištu ili paklu.

DNEVNI OBROK

Jedeš li svaki dan? Kako bi tijelo živjelo, da ne jedeš.

Moliš li svaki dan? Kako će ti duša živjeti, ako ne moliš.

Neka ti molitva bude uvijek srdačna, topla... Bog je otac, dragi prijatelj... Gospa je draga majka. Već poznatim molitvama, koje znaš napamet, dodaj nekoliko riječi, koje izlaze baš iz tvog srca. Na početku dana neka to bude pogled unaprijed:

Moj Bože, moj Oče, vjerujem u tebe i ljubim te. Posvećujem ti moj današnji posao, moje trpljenje. Darivam ti svoje biće. Čuvaj me danas, da me ne snađe zlo i da ne bih učinio kakvo zlo.

Preko dana sjeti se Boga. Ponovo mu posveti svoj posao. Kad čuješ ure tući, izreci koji pobožni uzdah. Kad podne zvoni, pozdravi Gospu. Ako čuješ kakvu psovku, ne zaboravi pohvaliti ime Božje ili Gospino. Moliš li Gospin ružarij?

Navečer uz običajne molitve jedan pogled unatrag:

Moj Bože, hvala ti što sam dočekao konac ovoga dana (Svaki dan umire oko 100.000 ljudi!). Da li sam te danas štogod uvrijedio?... Učini mali ispit savjesti i pokaj se za grijehe onoga dana i cijeloga života i izmoli djelo skrušenja. Pođi mišlju pred svetohranište, koje osvjetljava mali žižak. U duhu se pokloni Isusu, Gospi, svojim svetim zaštitnicima... Zaželi Isusu laku noć...

Svaki dan jedemo... svaki dan molimo.

Bog te zove ——

—— Bog te traži ——

—— Bog te ljubi

U NOVOM ŽIVOTU

„Eto, ozdravio si! Više ne griješi, da ti se što gore ne dogodi!" Te riječi kazao je Isus bolesniku kojega je ozdravio kod ribnjaka Bethesde u Jerusalemu.

Kad kamen grijeha pade sa srca, kad se umoran putnik nahrani krepkom hranom, Kruhom života, vedrije i smjelije kreće naprijed, u novi život.

Izdaje: Biskupski ordinarijat Split
Odgovara: Pavao Žanić, Split, Bulićeva poljana 1
Tisak: Tipografija, Đakovo, 1962. g.